

Med Hensyn til det Endringsforslag, som er fremkommet her i Salen fra den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgtreds (P. E. Olsen), skal jeg endnu blot tilføie, at Udvalget ikke har kunnet slutte sig til det, idet vi nemlig ikke kunne indsee, at Udelabelsen af Ordene: „Hvor dertil viser sig Trang“ vil have nogen som helst Betydning, saalænge dog Dannelsen af enhver Valgmenighed vedbliver at være afhængig af Regjeringens frie Skjøn.

P. E. Olsen; Den ærede Ordfører har nylig gjort Rede for de Forandringer, som det foreliggende Lovforslag er undergaaet i Tiden, fra det sidst forelaa i dette Thing, og til det atter er kommet herind. Jeg skal nu for at begrunde det af mig stillede Endringsforslag tillade mig at gaae lidt længere tilbage. Da et Lovforslag omtrent som det, der iaar blev forelagt Folkethinget, ifjor privat blev indbragt i dette Thing, hittede den daværende Kirke- og Underviisningsminister, at naar han stillede sig paa Individernes Standpunkt — det vil altsaa sige paa et reent menneskeligt Standpunkt — fandt han, at det var et meget bestebent Forslag; men naar han stillede sig paa Kirkestyrelsens Side, kunde han desuagtet ikke tiltræde det. Det ærede Folkething fandt imidlertid dengang, at Lovforslaget var meget for bestebent, idet det, da det forlod Folkethinget, havde modtaget ganske betydelige Udvidelser, hvoriblandt to, som vare af overordentlig stor Betydning. Den ene gik ud paa, at en Valgmenighed kunde forlange en theologisk Candidat ordineret, naar den var bleven enig med ham om, at han skulde være Valgmenighedens Præst, og den anden gik ud paa, at en saadan Valgmenighed skulde have Ret til at benytte Kirkebygningen i det Sogn, hvori dens Medlemmer boede. Dette var, som man vil see, to meget betydelige Udvidelser, som medførte, at Loven meget lettere kunde finde Anvendelse. Da Lovforslaget ifjor kom ind i Landsthinget, fandt man der,

at det var altfor menneskeligt behandlet. Man fandt nemlig, at den betjendelsesløse Rigsdag ikke var berettiget til at behandle et saadant Lovforslag, og man skjød Sagen fra sig med Anmodning om, at Kirkens Stemme maatte blive hørt, men Kirkens Stemme maa jo under vore Forhold sige Geistlighedens Stemme, og den blev da ogsaa hørt. Iaar vare vi saaledes ved vor Sammenkomst at have en Kirke- og Underviisningsminister, som ikke alene fra et menneskeligt Standpunkt, men ogsaa fra Kirkestyrelsens Standpunkt kunde gaae ind paa den Tanke, som laa i Lovforslaget, hvorfor det af Regjeringen blev forelagt omtrent ligeløbende med det ifjor privat indbragte. Det ærede Folkething sluttede sig til Lovforslaget næsten uforandret; dog foretog det nogle smaa Udvidelser, nemlig at der istedetfor Ordet „Kirkebygning“ skulde sættes „Bedesal“, og at det som Betingelse for at stifte en Valgmenighed nødvendige Antal af Familier, som skulde boe indenfor een Miils Omkreds fra Kirkebygningen, skulde nedsættes fra 20 til det Halve. I det høitærede Landsthing, hvor Lovforslaget efter en heftig Storm er blevet vedtaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, er det undergaaet saa væsentlige Forandringer, at det i Grunden slet ikke længere er det samme Lovforslag. Istedetfor den Ret, som var givet disse Familiefædre til under visse Betingelser at fordrø sig anerkjendte som en Valgmenighed, er der traadt en Ret for Regjeringen til at anerkjende dem som en saadan, og det ikke engang saaledes, at det, naar disse Betingelser ere opfyldte, dermed skal være beviist, at der er Trang til Loven, men der er i Spidsen af Lovforslaget sat nogle Ord, som have voldt mig stor Betænkelse. Det er netop de Ord, som den ærede Ordfører nylig har sagt ikke have den allerringeste Betydning, men jeg kan ikke gaae ind paa denne Betragtning efter de Erfaringer, vi allerede have gjort, og efter Alt, hvad der er passeret i Anledning af denne Lov. Naar man har fordret saa store Opoffrelser af dem, som ville benytte sig af denne Lov, er det skeet